

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: RNDr. C. S.

proti

žalovanému: Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 26.8.2015 č.j. MSP-28/2015-SM-ROZ/2

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr vnitra zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 27.5.2015 č.j. MSP-1/2012-OSD-SZN/15 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci jmenování žalobce tlumočnickem pro jazyk ruský, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 3.5.2012 č.j. 1/2012-OSD-SZN/4.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr spravedlnosti konstatoval, že rozhodnutím předsedy Městského soudu v Praze ze dne 20.12.2011 č.j. Spr 4303/2011 byla zamítnuta žádost žalobce o jmenování tlumočnickem pro jazyk ruský. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 3.5.2012 č.j. 1/2012-OSD-SZN/4, proti němuž žalobce podal správní žalobu. Dne 4.5.2015 obdržel žalovaný žádost žalobce o obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Tato žádost byla rozhodnutím ministerstva zamítnuta. V rozkladu proti rozhodnutí ministerstva žalobce poukázal na skutečnost, že v původním textu jeho odvolání ze dne 17.1.2012 (podaného proti výše uvedenému rozhodnutí předsedy Městského soudu v Praze) není sebemenší zmínka o uplatnění principu retroaktivity v jeho neprospěch, neboť v uvedené době neměl tušení o existenci dopisu náměstka ministra spravedlnosti JUDr. X předsedům krajských soudů ze dne 12.12.2011 (dále jen „dopis náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011“). Žalobce se domnívá, že právě na základě tohoto dopisu byla jeho žádost o jmenování soudním tlumočnickem zamítnuta. Proto žalobce tvrdí, že odkaz na uplatnění (principu zákazu) retroaktivity, podepřený odkazem na nálezy Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, které konstatují nepřipustnost retroaktivního používání právních předpisů, je třeba považovat za nové skutečnosti. Dále žalobce v rozkladu polemizoval s tím, zda námitku retroaktivity již dříve vznesl. Namítl rovněž, že mu v původním správním řízení bylo znemožněno podat rozklad proti zamítnutí jeho původního odvolání, neboť byl nesprávně poučen. K tvrzení správního orgánu I. stupně o jeho nepřislušnosti k nápravě případných právních nesprávností rozhodnutí žalobce uvedl, že ministerstvo podniklo krok směřující k „nezafungování opravného prostředku.“ Další námitka žalobce směřuje proti autorovi textu vyjádření ministerstva ke správní žalobě, kterou žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2012 č.j. 1/2012-OSD-SZN/4.
3. V rámci vypořádání námitek uplatněných v rozkladu se ministr spravedlnosti ztotožnil s argumenty obsaženými v rozhodnutí ministerstva, v němž bylo konstatováno, že tvrzenou dřívější žalobcovu neznalost zákazu zpětného působení právních norem nelze považovat za skutkové zjištění. Princip zákazu retroaktivity, který je jedním ze základních právních principů, se vztahuje k právnímu a nikoliv ke skutkovému posouzení dané věci. Vzhledem k této skutečnosti nelze námitkou neznalosti tohoto principu odůvodnit obnovu řízení, jelikož tento institut slouží k nápravě skutkových (nikoliv právních) nesprávností dřívějšího rozhodnutí. Proto odkaz na uplatnění zákazu retroaktivity nelze považovat za nové skutečnosti pro účely obnovy řízení. Ministr vnitra zároveň označil za nerelevantní námitku žalobce o jeho neznalosti existence dopisu náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011. Obsah tohoto dopisu totiž nebyl a není závazný; jednalo se pouze o informativní soupis poznatků z dosavadní (ustálené) správní praxe tak, jak vyplynula ze schůzky zástupců příslušných správních orgánů ze dne 3.10.2011. Žalobcova žádost o jmenování tlumočnickem tedy nemohla být odmítnuta na základě předmětného dopisu, ale na základě ustálené správní praxe, resp. na základě legitimního výkladu

neurčitěho právního pojmu „potřebné znalosti a zkušenosti“ v § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících. Neznalost předmětného dopisu by i za situace, pokud by orgán rozhodující o rozkladu připustil, že by se jednalo o dříve neznámou skutečnost nebo důkaz, nemohla z výše uvedených důvodů odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, tedy nezakládala by důvod pro obnovu řízení.

4. Za nedůvodnou ministr spravedlnosti označil též námitku žalobce ohledně nedostatečného poučení v rozhodnutí o zamítnutí jeho odvolání s tím, že k tvrzenému pochybení nedošlo. Podle § 152 odst. 1 správního řádu je možné podat rozklad pouze proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad v prvním stupni. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2012 č.j. 1/2012-OSD-SZN/4 ale bylo vydáno ve druhém stupni a rozklad proti němu skutečně nebyl přípustný. Námitky ohledně autorství vyjádření ministerstva ke správní žalobě, tvrzených krocích směřujících k „nezafungování opravného prostředku“ či argumentace žalobce o délce vedení soudního sporu nejsou dle ministra spravedlnosti důvodem pro obnovu řízení, neboť ze své podstaty nemohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (v původním řízení).
5. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. V obsáhlé žalobě čítající 15 stran textu detailně shrnul jak průběh řízení o jeho žádosti o jmenování tlumočnickem pro jazyk ruský, tak i průběh řízení o jeho žádosti o obnovu tohoto řízení, přičemž citoval z obsahu jednotlivých podání, která v těchto řízeních učinil, a též z odůvodnění jednotlivých rozhodnutí. V žalobě pak uplatnil následující čtyři žalobní námitky, které podrobně odůvodnil:
 - a) Není pravdou, že obsah dopisu náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011 nebyl a není závazný.
 - b) Dopis náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011 není pouhým informativním soupisem poznatků z dosavadní (ustálené) správní praxe (míněno požadavků, jejichž splněním předmětný dopis nově podmiňuje možnost jmenování žalobce soudním tlumočnickem), jak vyplynula ze schůzky zástupců příslušných správních orgánů ze dne 3.11.2011.
 - c) Argumentace ministra spravedlnosti, že žádost žalobce o jmenování tlumočnickem nemohla být odmítnuta na základě předmětného dopisu, ale (byla odmítnuta) na základě ustálené správní praxe, resp. na základě legitimního výkladu neurčitěho právního pojmu „potřebné znalosti a zkušenosti“ v § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících, se nezakládá na pravdě.
 - d) Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje záměrně překroucenou, či přinejmenším neúplnou, citaci z žalobcovy rozkladu. Ministr spravedlnosti v něm totiž uvádí, že *„K námitce účastníka o jeho neznalosti existence dopisu náměstka ministra spravedlnosti předsedům krajských soudů ze dne 12.12.2011, na základě jehož obsahu byla žadatelova žádost zamítnuta, je třeba uvést, že ani tato námitka není v dané věci relevantní.“* Žalobce ve skutečnosti takto formulovanou námitku nikdy nevzněl a uvedená pasáž je z kontextu vytrženou částí následujícího sdělení, obsaženého v žalobcově rozkladu: *„Dovolte proto pane ministře, abych Vás upozornil*

na skutečnost, že v původním textu mého odvolání, ze dne 17.1.2012, doručeném Městskému soudu Praha dne 18.1.2012, není sebemenší zmínka o uplatnění principu retroaktivity v můj neprospěch, neboť jsem v uvedené době neměl jakékoli tušení o existenci dopisu náměstka ministra spravedlnosti JUDr. X předsedům krajských soudů ze dne 12.12.2011, na základě jehož obsahu byla má žádost o jmenování soudním tlumočnickem, podaná již 16.11.2011, zamítnuta. A proto se domnívám, že odkaz na uplatnění retroaktivity, podepřenou odkazem na nálezy jak Ústavního soudu, tak Nejvyššího správního soudu, které konstatují nepřipustnost retroaktivního používání právních předpisů, je třeba považovat za nové skutečnosti.“

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě popřel důvodnost výše uvedených žalobních námitek, které se podle něj částečně shodují s námitkami, které žalobce uplatnil již v rozkladu. Zopakoval, že tvrzenou dřívější neznalost zákazu zpětného působení právních norem nelze považovat za skutkové zjištění. Princip zákazu retroaktivity se vztahuje k právnímu, a nikoliv skutkovému posouzení dané věci. Vzhledem k této skutečnosti nelze námitkou neznalosti tohoto principu odůvodnit obnovu řízení, jelikož tento institut, jak bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno, slouží k nápravě skutkových, a nikoliv případných právních nesprávností dřívějšího rozhodnutí. Proto odkaz na uplatnění retroaktivity nelze pro účely obnovy řízení považovat za nové skutečnosti. Odkaz na princip zákazu retroaktivity, resp. jeho neznalost žalobcem, byla přitom de facto jediným důvodem, kvůli kterému žalobce žádal obnovu řízení. Neznalost právního principu však z podstaty věci nemůže zakládat důvod pro obnovu řízení.
7. Dopis náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011 nemůže být novou skutečností ve smyslu § 100 správního řádu, když jím navíc žalobce dle svých tvrzení disponoval ještě před vydáním rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 3.5.2012, č.j. MSP-1/2012-OSD-SZN/4 o zamítnutí žalobcova odvolání, a tuto skutečnost také žalobce v původním řízení řádně uplatnil v doplňujícím vyjádření ze dne 10. 4. 2012. I proto jsou v této věci žalobcovy výhrady z hlediska specifického režimu obnovy řízení nedůvodné.
8. Stran žalobcovy námitky, že došlo k záměrnému překroucení či přinejmenším neúplné citaci z jeho rozkladu, když žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodňoval námitku žalobce o neznalosti existence výše zmíněného dopisu, pak žalovaný uvádí, že tuto námitku identifikoval z podaného rozkladu, v němž žalobce uvedl: „*Dovolte proto pane ministře, abych Vás upozornil na skutečnost, že v původním textu mého odvolání, ze dne 17. 1. 2012, doručeném Městskému soudu v Praze dne 18. 1. 2012, není sebemenší zmínka o uplatnění principu retroaktivity v můj neprospěch, neboť jsem v uvedené době neměl jakékoli tušení o existenci dopisu náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011.*“ Pokud tuto námitku žalovaný nesprávně identifikoval, protože ji žalobce vůbec nezamýšlel namítat, pak se to nemůže nijak negativně promítnout do práv žalobce ani zákonnosti napadeného rozhodnutí. K námitce napadající argumentaci o nezávažnosti dopisu náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011 žalovaný uvedl, že předmětný dopis není pramenem práva a zákon mu ani nepřiznává ve správních řízeních ve věcech jmenování znalců žádný zvláštní význam. Žalobcem dokládána interpretace tohoto dopisu a okolnosti jeho tvorby nemohou mít vliv na pravdivost tohoto konstatování, a tedy ani na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatnou mohla naopak být pouze skutečnost, na kterou předmětný dopis

odkazuje, tedy určitá ustálená, většinová správní praxe, která již je (oproti samotnému dopisu a nezávisle na něm) právně významná ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále uvedl, že žalobce zcela nesprávně identifikuje jako výhradní důvod zamítnutí jeho rozkladu pasáž týkající se výše rozebíraného dopisu náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011, ačkoliv ze systematiky odůvodnění napadeného rozhodnutí je v první řadě zjevné, že se ministr spravedlnosti ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že tvrzenou dřívější neznalost zákazu zpětného působení právních norem nelze považovat za skutkové zjištění, a že námitkou neznalosti tohoto principu nelze odůvodnit obnovu řízení, jelikož tento institut slouží k nápravě skutkových, a nikoliv případných právních nesprávností dřívějšího rozhodnutí.
10. Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě a v ní uplatněných námitkách. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Soud při jednání konstatoval, že si u Krajského soudu v Praze vyžádal jeho rozsudek ze dne 19.12.2017 č.j. 46 A 136/2015 – 51, jímž jmenovaný soud zamítl žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2012 č.j. 1/2012-OSD-SZN/4 (rozsudek nabyl právní moci dne 9.2.2018). Soud dále při jednání zamítl pro nadbytečnost veškeré důkazní návrhy žalobce, neboť dospěl k závěru, že ve věci samé lze rozhodnout na základě správního spisu.
11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v žádosti o obnovu řízení ze dne 4.5.2015 žalobce za důvod obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu označil zjištění, že jeho žádost o jmenování soudním tlumočnickem, kterou podal dne 16.11.2011, byla zamítnuta na základě nepřipustného retroaktivního uplatnění podmínky vyžadující absolvování doplňkového studia pro tlumočníky a překladatele v oblasti práva na právnické fakultě, která nebyla k datu podání jeho žádosti součástí žádné právní normy a poprvé se objevila až v dopisu náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011 adresovaném předsedům krajských soudů. Žalobce v žádosti o obnovu uvedl, že když psal své odvolání, neměl o existenci předmětného dopisu sebemenší tušení. Dozvěděl se o něm až při své návštěvě ministerstva spravedlnosti na jaře 2012, kterou uskutečnil za účelem vyjasnění důvodů, proč jeho odvolání nebylo vyřešeno v zákonem stanovené lhůtě. Žalobce v žádosti o obnovu řízení rovněž uvedl, že v době, kdy formuloval text svého odvolání, neměl v ruce žádný právní text, na jehož základě by se mohl jednoznačně odvolat proti uplatnění retroaktivity při rozhodování o zamítnutí jeho žádosti (o jmenování soudním tlumočnickem). Teprve před dvěma měsíci na internetové stránce jedné z advokátních kanceláří našel informaci o tom, že již v devadesátých letech Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 215/94 označil jakékoliv retroaktivní uplatňování právních norem v českém právním řádu za nepřipustné, přičemž na stejné internetové stránce je rovněž uvedeno, že stejný názor zastává také Nejvyšší správní soud. Žalobce logicky předpokládá, že takové stanovisko se vztahuje i na jakákoliv nařízení nižší právní síly, včetně interních materiálů ministerstev.
12. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle § 100 odst. 2 správního řádu účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

13. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Veškeré žalobní námitky se upínají k dopisu náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011. Je to do jisté míry logické, protože právě s odkazem na předmětný dopis žalobce podal žádost o obnovu řízení, v níž argumentuje nepřipustnou retroaktivitou spočívající v aplikaci podmínky vyžadující absolvování doplňkového studia pro tlumočníky a překladatele v oblasti práva na právnické fakultě, která se podle něj poprvé se objevila až v dopisu náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011. Soud se nicméně plně ztotožňuje se závěrem správních orgánů obou stupňů, že tvrzení žalobce o porušení zákazu retroaktivity právních norem při rozhodování o jeho žádosti o jmenování soudním tlumočnickem, které žalobce opírá o existenci dopisu náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011, nelze vůbec považovat za důvod obnovy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

15. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.5.2010 č.j. 6 As 39/2009 – 74, obnova řízení (specificky dle § 100 odst. 1 písm. a/ správního řádu, které je v daném případě uplatňováno) je - na rozdíl od úpravy tzv. přezkumného řízení dle § 94 správního řádu - určena primárně k nápravě *skutkových nesprávností*. K nápravě právních omylů a vad slouží institut přezkumného řízení. Správní řád pak stanoví důvody pro povolení obnovy taxativním způsobem. Teprve za splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení. Obnova řízení je totiž mimořádným opravným prostředkem, prolamujícím účinek právní moci rozhodnutí. Okamžik právní moci je přitom důležitým momentem z hlediska právní jistoty a stability všech subjektů veřejné správy. Do pravomocného rozhodnutí je proto možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifikovaných podmínek.

16. Žalobce se v daném případě domáhal obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle něhož se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat

jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Citované ustanovení slouží k odstranění nedostatků ve zjištění *skutkového stavu*, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánům neznámé, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí.

17. Porušení zákazu retroaktivity právních norem, které žalobce spatřuje v tom, že Městský soud v Praze při rozhodování o jeho žádosti o jmenování soudním tlumočnickem aplikoval podmínky obsažené v dopisu náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011, je tvrzením o nesprávném právním posouzení věci, nikoli tvrzením o nové skutečnosti či důkazu, z nichž by bylo možné dovodit konkrétní *skutkové zjištění* podstatné pro objasnění skutkové stránky případu. Jinak řečeno, žalobce v žádosti o obnovu řízení neoznačil žádnou novou skutečnost, ale správním orgánům pouze vytkl nesprávné právní posouzení věci. Vzhledem k neexistenci zákonem stanovených důvodů pro povolení obnovy řízení správní orgán postupoval v souladu se zákonem, jestliže jeho žádost o obnovu řízení zamítl, a nepochybil ani ministr spravedlnosti, který tento postup aproboval napadeným rozhodnutím.
18. Samotný dopis náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011 není tvrzeným důvodem obnovy – je toliko listinou, o kterou žalobce opírá svůj názor o porušení zákazu retroaktivity právních norem při rozhodování o jeho žádosti o jmenování soudním tlumočnickem. Předmětný dopis ostatně ani nemůže být důvodem obnovy řízení, a to již proto, že se nejedná o dříve neznámou skutečnost nebo důkaz. Tento dopis nepochybně existoval ještě před vydáním rozhodnutí Městského soudu v Praze o zamítnutí žalobcovy žádosti o jmenování soudním tlumočnickem a byl správním orgánům rozhodujícím v dané věci i žalobci znám. Žalobce v žádosti o obnovu řízení uvedl, že se o předmětném dopisu dozvěděl při své návštěvě ministerstva spravedlnosti na jaře 2012, kterou uskutečnil za účelem vyjasnění důvodů, proč jeho odvolání nebylo vyřešeno v zákonem stanovené lhůtě. O existenci tohoto dopisu se tedy dozvěděl ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Městského soudu v Praze, a není tak splněna ani podmínka, že se jedná o skutečnost či důkaz, které by žalobce nemohl uplatnit v původním řízení. Dopis náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011 nemůže být důvodem obnovy řízení také proto, že se nejedná o skutečnost nebo důkaz, který by byl žalobci ku prospěchu (žalobce sám tvrdí, že předmětný dopis, resp. v něm uváděné skutečnosti byly důvodem, pro který byla jeho žádost o jmenování soudním tlumočnickem zamítnuta).
19. Vzhledem k tomu, že žalobcem uváděným důvodem obnovy řízení není, a z výše popsanych důvodů ani nemůže být samotný dopis náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011, nemůže žádná ze čtyř žalobcem uplatněných námitek, které všechny se upínají k tomuto dopisu, zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí.
20. Zcela nad rámec nosných důvodů tohoto rozsudku soud považuje za vhodné žalobci vysvětlit, že k porušení zákazu retroaktivity právních norem nemohlo dojít tím, že Městský soud v Praze při rozhodování o jeho žádosti o jmenování soudním tlumočnickem

postupoval v souladu s dopisem náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011. Nestanoví-li zákon jinak, je pro rozhodování správních orgánů I. stupně rozhodný skutkový a právní stav, který tu je *v době vydání rozhodnutí*. Dopis náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011 prokazatelně existoval ke dni vydání rozhodnutí předsedy Městského soudu v Praze ze dne 20.12.2011 č.j. Spr 4303/2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o jmenování tlumočnickem pro jazyk ruský, byl tedy součástí skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, a Městský soud v Praze byl oprávněn vzít tento dopis při rozhodování o žalobcově žádosti v potaz. Soud na okraj dodává, že předmětný dopis vskutku nelze považovat za (interní) právní normu, jak se mylně domnívá žalobce.

21. Pokud by žalobce tvrdil, že jím uváděným důvodem obnovy byl dopis náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12.12.2011 (ač tato skutečnost z jeho žádosti o obnovu řízení nevyplývá), dalším důvodem, pro který by jeho žádost nemohla být úspěšná, by bylo zmeškání subjektivní tříměsíční lhůty pro podání žádosti zakotvené v § 100 odst. 2 správního řádu. Žalobce, jak sám uvedl, se o předmětném dopisu dozvěděl na jaře 2012, což znamená, že jeho žádost o obnovu řízení, kterou podal 4.5.2015, by byla zjevně podána po marném uplynutí lhůty 3 měsíců ode dne, kdy se o tomto důvodu obnovy řízení dozvěděl.
22. Při vypořádání žalobních námitek se soud řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12.2.2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, podle něhož není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.
23. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
24. Ve druhém výroku rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 3. prosince 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu